

på vi deler ud af de ressourcer, vi har. Jeg synes, at det skulle være samlende for Folketinget, at vi nu holdt op med at smøre glasur ud på lagkagen til de velstillede, den bedre middelklasse og deres børn, og at vi prioriterede de ressourcer, vi kan afsætte, til dem, der virkelig har brug for det. Så ville den her forespørgsel have bragt noget godt med sig.

Kl. 16:45

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger. I ordfører-rækken er det nu fru Line Barfod.

Kl. 16:45

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Rigtig mange mennesker er i denne tid i konflikt. De kæmper selvfølgelig for en ordentlig løn, for ligeløn, men de kæmper også for, at vi skal have en solidarisk velfærd i fremtiden, og det er jo, fordi mange af de offentligt ansatte kan mærke direkte på deres egen krop og se i deres egen hverdag, at den offentlige sektor er ved at blive nedbrudt fuldstændigt, og at velfærden er ved at falde fra hinanden.

De kan se den stærkt stigende ulighed, og det gælder i allerhøjeste grad på sundhedsområdet, hvor rigtig mange af dem, der er ude i strejke nu, fortæller om, at de næsten ikke kan holde til at se, hvordan der ikke er tid til at tage sig ordentligt af patienterne i det offentlige sygehusvæsen, fordi det bliver mere og mere udsultet, samtidig med at man så sender masser af penge over til det private, for at de, der har råd eller har sundhedsforsikringer, kan blive behandlet der – medmindre de altså er syge, for hvis man er syg, kan man jo ikke blive behandlet i det private. Så bliver man henvist til det offentlige, for der kunne jo gå noget galt, og det kunne koste flere penge.

Tilsvarende ser vi på en lang række andre områder, at man udhuler den fælles solidariske velfærd.

Derfor er der al mulig grund til at diskutere, hvad det er for et samfund, som regeringen er i fuld gang med at skabe: »Det nye Danmark«, som beskæftigelsesministeren har bebudet er regeringens mål. Her er uligheden jo en væsentlig del af det, det samfund, hvor de, der har råd, kan betale sig fra de ydelser, de vil have, enten med direkte brugerbetaling eller forsikringsordninger, mens de, der ikke har råd, ikke kan klare sig. De kan eventuelt få lidt almisser, hvis de er heldige.

Der er blevet snakket meget her om, at man ikke skal forholde sig til de der helt konkrete problemer, som mennesker står i. Man skal se på, at de får lige muligheder. Når vi fra oppositionen har fortalt om nogle af de familier og mennesker, der er i klemme, og som ikke har råd til de mest basale ting, får vi at vide, at det ikke er vigtigt, at det ikke er det, man skal snakke om. Man skal snakke om, at de måske en dag kan få mulighed for at få en uddannelse, eller at der er nogle andre, der har fået et arbejde.

Men hvis man gerne vil se, hvordan samfundet hænger sammen, og gerne vil se, hvordan mennesker har det, er man altså også nødt til at se på nogle af dem, der har det allersværest. Så er man nødt til at se på, at der er nogle mennesker, der ikke har råd til at købe mad. Jeg kan godt forstå, at de borgerlige ordførere ikke har lyst til at snakke om det, for det kan ikke være noget, man er særlig stolt af, at man har skåret så dybt i de sociale ydelser, at der er mennesker, der ikke har råd til mad, og mennesker, der ikke har råd til at købe den nødvendige medicin til deres børn.

Når jeg er ude at snakke med nogle af de her mennesker – jeg underviser indimellem om gæld – bliver de jo vældig glade, når de kan høre, at Folketinget på gældsområdet har besluttet, at når man har betalt sin bolig og elregning og et par andre faste udgifter, skal man have 4.700 kr. tilbage om måneden til mad og tøj og transport osv. Der bliver julelys i deres øjne, indtil jeg så må bedrøve dem med, at det altså kun er grænsen for, hvad de må have tilbage, før myndighederne kommer og tager penge fra dem, men det er altså ikke en grænse, som regeringen mener skal bruges til at sikre, at det så er det beløb, som mennesker har til at leve for.

Faktisk er der jo nogle af dem på starthjælp, der kun lige har det beløb før skat, og som altså skal betale både skat og husleje og elregning og mad og tøj og alle de andre nødvendige udgifter af det beløb. Det hænger simpelt hen ikke sammen. Beløbet er jo fastsat ud fra, hvad det koster at købe sin mad, oven i købet før de stærkt stigende fødevarerpriser.

Jeg synes, at det ville klæde regeringen og Dansk Folkeparti, hvis man tog ansvar og sagde åbent: Ja, vi har været med til at skære ned, og vi synes, at det er i orden, at der er nogle, der i en periode lever i fattigdom. Man siger så ikke noget om hvor lang tid, men jeg kan forstå, at holdningen er, at hvis bare det kun er en afgrænset periode, børn lever i fattigdom, hvis det ikke er